

Capitolul 12

Introducere

Sfârșitul istoriei lui Iefta nu este deosebit de sublim și nici demn de urmat. Iefta nu se comportă aici cu blândețe, ci cu asprime. Prin aceasta mulți au trebuit să moară. El nu se lasă călăuzit de dragoste, ci caută propria onoare.

Prilej de conflict – versetul 1

Bărbații din Efraim nu s-au schimbat cu nimic după evenimentele de la începutul capitolului 8. Gedeon a făcut acolo concesii bărbaților din Efraim aflați pe un nivel foarte scăzut. Din păcate ei nu s-au lăsat pătrunși de aceasta, căci erau preocupați cu ei înșiși. Din aceasta se vede, că un tratament bun nu conduce neapărat la o mai bună cunoaștere de sine. Atitudinea lor mândră, bazată pe o poziție, care în chip presupus le oferea dreptul la un loc de cinste, era încă prezentă. Aici se plâng din nou, pentru că ei gândesc, că nu au fost tratați cu atenția care li se cuvenea. Un păcat, care nu este sincer mărturisit, mai devreme sau mai târziu va apărea iarăși. Aceasta este în contradicție crasă cu felul de gândire al apostolului Pavel, despre care citim în Filipeni 1,15-18. Ei lasă să se recunoască repede ca frați supărați.

Reacția lui Iefta – versetele 2-4

Iefta nu reacționează în cazul acesta, așa cum a făcut Ghedeon; el le face reproșuri. Pentru el se potrivește partea a doua din Proverbe 15,1, așa cum prima parte a acelui verset se potrivea pentru Ghedeon: *»Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră ațâță mânia.«* Este remarcabil, cât de des folosește el cuvântul „eu” în discuția sa cu bărbații lui Efraim. *»Eu și poporul meu«* (adică Galaad) arată o comportare partaică, sectantă. El nu mai are nicio privire pentru întreg poporul lui Dumnezeu. Iefta se exprimă așa, deoarece el însuși se simte jignit.

Când „eul” propriu trece pe prim plan, atunci se urmăresc numai interesele proprii și se caută propria onoare. Astfel de lucruri se găsesc la oamenii care se lasă călăuziți de lege. Cine vrea să fie plin de râvnă pentru Lege, nu va putea să evite să se găsească pe sine important și să urmărească propria onoare. Legea a fost într-adevăr dată omului, pentru ca el să arate prin această Lege, că el trăiește după norma lui Dumnezeu. Dar nu este nimeni care a respectat Legea, sau care să poată s-o respecte. Aceasta nu este din cauza legii, ci din cauza omului. Cine vrea să respecte cu adevărat legea, ajunge să descopere, că el nu este în stare s-o respecte. El confirmă ținta legii: să-l facă pe om să recunoască, cine este el de la natură. De aceea în 1 Timotei 1,8-9 stă scris: *»Noi știm că Legea este bună, dacă cineva o întrebuințează bine, căci știm că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei nelegiuiți și nesupuși, pentru neevlavioși și păcătoși, pentru cei fără sfințenie și lumești, pentru ucigași de tată și ucigași de mamă«,* și așa mai departe. Prin Lege omul cunoaște starea lui de păcătoșenie. Aceasta îl va duce la Hristos, la care se găsește mântuire prin lucrarea Sa de la cruce.

Cine și-a luat refugiu la Hristos este liber de blestemul Legii. Citim în Galateni 3,13: *»Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi – fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn”«* În Romani 10,4 se spune chiar, că credinciosul nu mai are absolut nimic a face cu Legea: *»Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea.«*

Cine ca creștin vrea totuși să țină Legea – fie chiar numai din recunoștință – se așează din nou sub blestemul Legii. Legea nu poate să facă altceva. Ea nu poate decât numai să condamne, să aducă moartea, deoarece ea este destinată pentru omul natural. Când un credincios începe din nou să țină Legea, atunci el face ceva, pe care apostolul Pavel în scrisoarea sa către Galateni înfierează aspru. Urmarea acestei comportări în relațiile unii cu alții o descrie în Galateni 5:

»Dar dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții« (versetul 15). »Să nu umblăm după o slavă deșartă, întărâtându-ne unii pe alții, și pizmuindu-ne unii pe alții« (versetul 26).

Regăsim aceasta în viața lui Iefta și vom regăsi și în viața creștinilor, care iau Legea ca regulă de viață. Când propria onoare este jignită și regula de viață este Legea, atunci se răspunde cu răzbunare și luptă pentru onoarea proprie. Rezultatul este, că nu mai este nicio roadă pentru Dumnezeu. Numele Efraim înseamnă însă „roditor”! Nu spun că Efraim este scuzabil. Ei s-au comportat cu totul nedemn de numele lor demn de toată onoarea. Ei au provocat pe Iefta să se comporte în felul acesta. Dar câtă vărsare de sânge putea să fie evitată, dacă Iefta ar fi reacționat altfel? Câtă ceartă și discordie și omoruri prin lovire spirituală nu s-ar fi putut evita în Adunările locale, dacă onoarea personală și interesele personale ar fi fost lăsate la o parte și dragostea de frați ar fi fost pusă în practică?

Prilejul: o insultă – versetul 4

Prilejul direct al certei între frați este o insultă ordinară, care nu este suportată de ceilalți. Bărbații din Galaad au fost insultați de bărbații din Efraim, ei au fost foarte supărați. Ei au fost insultați ca fugari ai lui Efraim. Ce jignire! Ei nu au putut să accepte aceasta. În felul acesta se ajunge la o confruntare între cele două partide. Este un lucru bun, dacă nu renunți câtuși de puțin atunci când se face nedreptate Domnului Isus sau Cuvântului lui Dumnezeu, sau sunt atacați, dar când eu însumi sunt atacat, lucrurile stau cu totul altfel. În ultimul caz, eu pot să birui răul cu bine, dar nu răsplătind răul cu rău (vezi Romani 12,21,17). Atunci nu se acționează potrivit cu principiile divine. Vom vedea, că în capitolul 20 este o situație, care justifică un război fratricid, deoarece acolo principiile divine sunt puse în joc. Iefta dedică mult timp dușmanului și are multă răbdare cu el, dar față de poporul lui Dumnezeu este foarte puțin legat.

Vadurile Iordanului – versetul 5

Semințiile, care erau despărțite între ele de Iordan, puteau fi ajunse prin vaduri. Și tocmai acolo are loc baia de sânge. Iordanul vorbește despre moartea și despre învierea lui Hristos și despre faptul că noi am murit și am înviat împreună cu Hristos. Iordanul este deci de fapt un loc în care trebuie să se vadă cel mai bine unitatea poporului lui Dumnezeu și unirea lui cu El. Putem să aplicăm aceasta la locul unde devine cel mai vizibil unitatea Adunării, și anume la Masa Domnului. Acolo se vestește moartea Sa: »Pentru că ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El« (1 Corinteni 11,26). Paharul vorbește despre sângele lui Hristos și pâinea despre trupul lui Hristos. Adunarea datorează toate binecuvântările ei acestei lucrări, chiar și binecuvântarea unității ei. La sărbătorirea cinei la Masa Domnului ea are dreptul să lase să se recunoască această unitate. »Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine« (1 Corinteni 10,17). Dar ce s-a făcut din aceasta în practică? Din această unitate nu se mai vede mult, deoarece fiecare grupă are gândurile și păreri proprii despre această „unitate”. Pot să fie gânduri foarte largi, prin care fiecare, care spune numai, că este credincios, fără nicio altă verificare și numai pe baza propriei mărturii poate să ia parte la Cina Domnului. Această unitate ne biblică se găsește în mișcarea ecumenică, atât în Bisericile instituite cât și în curentele largi ale mișcării evanghelice. Deoarece acest aspect nu se întâlnește în istoria de față nu voi intra în alte detalii.

Atitudinea, pe care o ia Iefta aici, ne face să ne gândim la un alt pericol, contrariul deschiderii prea largi, și anume, închiderea prea mare. Ea se constată atunci când credincioșilor li se refuză participarea la masa Domnului, la care sunt invitați pe baza Scripturii. Scriptura învață, că un credincios poate lua parte la Masa Domnului când el a. nu trăiește în păcat (1 Corinteni 5);

- b. nu susține nicio învățătură greșită despre Domnul Isus și Scriptură (Galateni 5,1-10);
- c. nu are părtășie cu credincioși, care trăiesc în păcat sau au învățături greșite (2 Timotei 2,16-21; 2 Ioan versetele 9-11);
- d. nu are părtășie cu credincioși, care ei înșiși nu trăiesc în păcat și nu susțin învățături greșite, dar aparțin în continuare unei Biserici sau grupe, despre care știm, că acolo sunt lucruri care nu sunt condamnate și înlăturate (1 Corinteni 10,18; Apocalipsa 18,1-5; vezi și 2 Corinteni 6,14-17 și Evrei 13,9-13).

Din toate aceste locuri din Scriptură rezultă clar, că Dumnezeu și păcatul nu se pot uni. Pe scurt spus, din aceasta rezultă, că cineva trebuie să fie curat în învățătură și viață și să nu aibă nicio părtășie cu credincioși care nu sunt caracterizați de aceste lucruri. Alte condiții pentru participarea la Masa Domnului nu sunt puse de Scriptură și nici noi nu trebuie să le punem. Dacă de exemplu noi cerem de la cineva, să gândească exact ca noi despre viitorul Israelului, înainte ca să fie admis la Masa Domnului, atunci din „viitorul lui Israel” noi facem un „șibolet” (șibolet= particularitate a vorbirii, prin care vorbitorul se recunoaște, că aparține unei anumite grupări sau regiuni). Noi facem atunci din înțelegerea profeției o condiție de admitere la Masa Domnului. Este foarte posibil, ca cineva să nu aibă înțelegerea corectă a acestei profeții. El poate fi învățat în privința aceasta. Dar a pune o astfel de condiție pentru admiterea la masa Domnului este o îngrijire ne biblică sau o îngustare a părtășiei.

Este important să căutăm vadurile, adică, să căutăm partea comună de credință, ca să ne împărtășim reciproc din ea. De pe această poziție poate avea loc »*zidirea sufletească pe credința noastră prea sfântă*« (Iuda 20). Deci nu este vorba despre ce duce la despărțire, ci despre ceea ce unește și leagă.

Șibolet sau sibolet – versetul 6

Cuvântul Șibolet înseamnă „spic de grâu” sau „talazuri”. Cine nu rostea acest cuvânt, așa cum considerau galaadiți că este bine, era înjunghiat. Acest cuvânt a servit pentru o diferențiere clară între efraimiți și galaadiți. Expresia amintește deci de executarea unei despărțiri. Este un pericol, pe care noi putem să-l recunoaștem și astăzi, probabil chiar în inimile noastre, în jurul nostru. Ne gândim, sau auzim, că este bine să știm ce deosebește o comunitate de credință de altă comunitate de credință. Ceea ce la ceilalți nu este în ordine, este prezentat cu detalii, în timp ce propriile cunoștințe sunt considerate corecte.

Nu vreau să spun prin aceasta, că noi nu am putea fi convinși pentru noi înșine de locul corect, pe care noi îl ocupăm în mijlocul unei creștinătăți lepădate. Este un lucru bun, dacă aparținem unei Adunări locale, care se strânge după principii biblice, și acolo purtăm răspundere. S-ar putea să fie așa, că noi am găsit acest loc după ce mai înainte am cunoscut diverse Biserici, respectiv comunități de credință. Atunci putem explica efectiv, pentru ce nu am putut să rămânem într-un anumit loc. Dar motivul pentru care am plecat are atunci a face cu unul din punctele a-d amintite mai înainte. Noi nu putem să plecăm dintr-o părtășie, pe motivul că acolo o dată au fost neprietenoși cu noi. Experiența noastră personală s-ar putea să fie importantă, dar un motiv de a pleca poate numai atunci să fie justificat, dacă acolo sunt lucruri sau se petrec lucruri care se pot dovedi că sunt în contradicție cu Biblia și acolo nu se intenționează să se schimbe ceva pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Orice test, care desparte pe poporul lui Dumnezeu unul de altul – în loc să-l despartă de dușmanii lui -, este un »șibolet« nou.

Sfârșitul lui Iefta –versetul 7

Cuvântul lui Dumnezeu amintește, că Iefta a judecat șase ani pe Israel. Prin aceasta el primește pecetea lui Dumnezeu, că el este unul care, cu tot eșecul lui față de Efraim, a fost folosit de Dumnezeu. Din 1 Samuel 12,11 devine clar, că Iefta a fost trimis de Dumnezeu tot așa cum a

fost trimis Ghedeon, Barac și Samuel. Ne aducem aminte și de faptul, că Iefta a fost un om, care este numit în Evrei 11 pe lista eroilor credinței. El a știut ce a făcut Dumnezeu cu poporul Său. El cunoștea, ca să zicem așa, Biblia. Ea era baza sa în îndeplinirea sarcinilor pe care i le dădea Dumnezeu.

Viața i-a fost grea. În ochii noștrii probabil a eșuat prea mult. Am încercat să arăt lecția din aceasta. Cu toate acestea Dumnezeu este Cel care va măsura corect viața lui Iefta. Iefta aparține celor drepecți, care încă nu a primit ce a fost făgăduit (Evrei 11,39). Dar acest moment va veni. Atunci Dumnezeu va răsplăti și pe Iefta pentru credincioșia pe care el a dovedit-o pe pământ în slujba poporului lui Dumnezeu. El este înmormântat în așteptarea acestui moment.

2f) Capitolul 12,8 –15

Ibțan, Elon, Adon

Ibțan – versetele 8-10

După Iefta au apărut iarăși unii judecători, despre care nu se relatează multe, exact așa ca și după regimul lui Abimelec (vezi capitolul 10,1-5). Împreună au oferit 25 de ani de liniște. Când noi putem avea parte de un timp de liniște, atunci aceasta este un dar din partea lui Dumnezeu. El ni-l dă nu ca să adormim, ci ca o ocazie să ne întărim spiritual.

Judecătorii amintiți stau în contrast cu eșecul lui Iefta. Primul se numește Ibțan, și numele lui înseamnă „curăție”. Am scris deja ceva despre curăția în viața noastră personală și în părtășia credincioșilor. În epistola lui Iacov 3,17 citim ceva despre originea curăției și despre locul pe care ea îl ocupă: *»Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată«*. Vedem aici, că curăția rezultă dintr-o înțelepciune, care își are izvorul în cer, în Dumnezeu, și că această înțelepciune crează pe pământ mai întâi *»curăția«*. Aceasta rezultă din cauză că înțelepciunea are privirea îndreptată și spre stricăciunea care este în lume și de care ea este înconjurată. Cine trăiește în curăție, adică în părtășie cu Dumnezeu, va avea parte de pace în sufletul său și pacea din el va străluci în afară. De aceea se spune în continuare *»apoi pașnică«*. Ceea ce urmează după aceea, totul se referă la viața într-o lume total ne curată. Înțelepciunea, care este de sus, are dreptul să lase să se vadă în această lume ce se găsește în Dumnezeu. Dar așa cum s-a spus, începe cu curăția, cu însemnătatea numelui Ibțan.

Ibțan vine din Betleem, ceea ce înseamnă „Casa pâinii”. Aceasta ar trebui să fie orice părtășie de credință. O Adunare locală va fi o „casă a pâinii” pentru sufletele înfometate, când în mod deosebit bătrânii Adunării iau seama la curăția și sfințenia care sunt necesare, pentru a putea avea parte de prezența lui Dumnezeu. Contrastul cu Iefta se arată prin ceea ce face Ibțan. În loc să jertfească propria fiică și să omoare pe frații săi, la el se găsește creștere și înmulțire. El lasă pe toate cele treizeci de fiice să se căsătorească. Ele iau curăția, pe care au văzut-o la tatăl lor, în noul lor mediu de viață. În felul acesta el dă mai departe propriul lui principiu de curăție. Pentru fiii lui este valabil același principiu; ei sprijinesc poziția lui personală. Putem deduce aceasta din faptul că ei rămân în apropierea lui. Așa poate fiecare bătrân al Adunării, care acționează cu credincioșie (adică, după principiile Cuvântului lui Dumnezeu), să conteze pe răspândirea și susținerea acestor principii de către alții.

Toți fiii și fiicele lui s-au căsătorit. Ibțan trebuie să fi avut o familie în care fiecare tânăr și fiecare tânără a fost primită cu plăcere, atunci când el sau ea s-a căsătorit. Face bine părinților, când văd că copiii lor se îndrăgostesc de tineri sau tinere din alte Adunări locale și se căsătoresc, ca împreună cu ei să meargă pe calea Domnului și împreună să-I slujească cu viața lor. Ibțan nu a rămas acasă să stea, ci a lucrat pentru copiii lui. Când a găsit un loc bun pentru ei, a lăsat liniștit pe copiii lui să plece. Influența lui asupra lui Israel a fost de șapte ani. Numărul șapte arată spre

desăvârșire, așa cum am văzut mai înainte. Timpul în care el a judecat trebuie să fi fost o binefacere pentru popor. Locul de unde venea a devenit locul înmormântării lui.

Elon – versetele 11-12

Elon înseamnă „tare”. El este un urmaș al lui Zabulon, al cărui nume înseamnă „locuință”. Zabulon și-a primit numele în Geneza 30,20. Lea spune acolo: *»De data aceasta bărbatul meu va locui cu mine.«* Ea gândea, că prin al șaselea fiu, pe care l-a născut lui Iacov, a câștigat simpatia lui. Aceasta exprimă gândul unei împăcări între Iacov și Lea. La ce ne putem gândi, când citim despre Elon din Zabulon? La aceea, că cineva este numit un om tare, când el aduce împăcare acolo unde este ceartă. El este unul, care ține mâinile sale pe umerii a doi frați, sau două surori, care se ceartă. În Filipeni 4,3 apostolul Pavel este un astfel de om tare. Sper că și noi lășăm să se recunoască puterea noastră, prin aceea că facem pe frații sau surorile care se ceartă, să se împace.

Elon este îngropat în Aialon. Unul din înțelesurile acestui nume este „locul stejarilor”. Stejarul este simbolul puterii și statorniciei. Prin moartea sa viața lui nu a trecut, ea nu este dată uitării. Aceeași putere, pe care el a arătat-o în viața sa, este legată și de moartea lui. Elon arată ceva din felul conducătorilor, despre care citim în Evrei 13,7. Acolo este vorba de conducători, care au murit deja: *»Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmați-le credința!«*

Abdon – versetele 13-15

Și aici putem învăța unele lucruri din însemnătatea numelui. Abdon înseamnă „slujire”; Hilel înseamnă „cântare de laudă”; Piraton înseamnă „libertate”, „nobil”, „punct înalt” sau „răsplătire”. Când lucrarea unui bătrân al Adunării rezultă dintr-o inimă plină de cântare de laudă și poate fi exercitată în libertate, atunci este o binefacere pentru Adunare. Un astfel de bătrân, sau conducător, își va face lucrarea cu bucurie. În privința aceasta depinde mult de credințioșii în mijlocul cărora el face lucrarea. Ea nu trebuie să-i fie îngreunată. Atenționarea din Evrei 13,17 este foarte potrivită în astfel de lucrări: *»Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de niciun folos.«* Astfel, în fiecare Biserică locală există o interdependență între bătrâni sau »mai marii voștri« și cei călăuziți. Când un bătrân (sau prezbiter, supraveghetor) își face bine lucrarea, atunci fiii și nepoții lui (spirituali) vor duce mai departe cântarea de laudă a tatălui lor (spiritual) și bunicului lor. Cei mai în vârstă și tinerii îl urmează. Chiar și generația a treia (de cele mai multe ori generația care pleacă) ia parte la aceasta.

Taina succesului lui devine vizibilă prin victoria asupra amaleciților. În timpul vieții sale el a cucerit o bucată din terenul lor. Amalec este simbolul cărnii (a firii pământești). Abdon ne prezintă simbolic o persoană, care a înfăptuit practic ceea ce citim în Galateni 5,24: *»Cei ce sunt ai lui Hristos și-au răstignit firea pământească cu patimile și poftetele ei.«* Mormântul ei devine un monument de aducere aminte al acestui fapt. Abdon și-a creat prin victoria lui asupra cărnii (amaleciții) un drum care duce în sus (în munți). Pe mormântul lui putea sta scris: „carnea a fost biruită”.